

Seray Şahiner

HER YEK

Türk
Edebiyatı
—
Öykü

Seray Şahiner, 1984 yılında Bursa’da doğdu, İstanbul’da büyüdü. 2007’de İstanbul Üniversitesi, İletişim Fakültesi, Gazetecilik Bölümü’nden mezun oldu. 2011’de Marmara Üniversitesi, Sinema Anabilim Dalı’nda yüksek lisansını tamamladı. Dönemsel olarak garsonluk, konfeksiyonda el işçiliği ve makinecilik yaptı. *Hayvan* dergisi ve *BirGün* gazetesinde muhabir olarak çalıştı. *Ot* dergisi ve *BirGün* gazetesinde yazdı. 2007’de *Gelin Başı*, 2011’de *Hanımların Dikkatine* adlı öykü kitapları, 2014’te *Antabus* adlı romanı, 2015’te *Reklamı Atla* adlı deneme kitabı, 2017’de *Kul* romanı, 2019’da *Hepyek* adlı öykü kitabı, 2021’de *Ülker Abla*, 2025 yılında *Vatan Millet Samatya* romanı yayımlandı. *Hanımların Dikkatine* adlı öykü kitabı ile 2012 Yunus Nadi Öykü Ödülü’nü, *Kul* romanı ile 2018 Orhan Kemal Roman Armağanı’nı, *Ülker Abla* romanı ile 2022 Duygu Ase-na Roman Ödülü’nü ve Dünya Kitap Yılın Telif Kitabı Ödülü’nü aldı. *Gelin Başı* kitabında yer alan öyküler Şehir Tiyatroları ve Tiyatro Boyalı Kuş tarafından sahnelendi. *Kul*, Toy Sahnesi’nce sahnelendi. Aynı adla Tatbikat Sahnesi’nce sahnelenen *Antabus* ile 2016 Afife Tiyatro Ödülleri’nde Cevat Fehmi Başkut Özel Ödülü’nü aldı. *Hepyek*, aynı adla Devlet Tiyatroları’nca sahnelenmektedir. Kitapları; İtalyanca, Fransızca, Arapça, Farsça, Makedonca, Sırpça, Malayalamca, Bulgarca, Hırvatça ve Yunancada yayımlandı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Vatan Millet Samatya

HEPEYK

Yazan: Seray Şahiner

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Everest Yayınları, 2019

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Mart 2025 / ISBN 978-625-5941-24-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Füsün Turcan Elmasođlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Hepyek

Seray Şahiner

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İçindekiler

Feliçita.....	9
Ufuk Çizgisi	19
Sarı Işık	33
Karaca	45
Personel Yemeği.....	59
Sebare.....	75
Çok Afedersin.....	83
Bulyon.....	91
İhtiyati Tedbirler	105
Ağlamadan Anlatmam Lazım.....	113
Arkaik	133
Hepyek.....	145

Feliçita

Bir varmış bir yokmuş...

Bir zamanlar... Kahramanların unvanlarıyla, yan rollerin arazlarıyla anıldığı; bir isimle çağırılmanın başlı başına bir hikâye gerektirdiği bir dünyada...

Uzak bir diyarda; İstanbul'un turistik tanıtım filmlerinde hiç yer almamış, serbest müteşebbislere ticaretin yeni kalbi diye sunulmamış, şehir merkezine yakın site reklamlarında bile görülmemiş bir semtinde... Saat tamircisi bulunmayan, en köklü esnafının nalbur olduğu bir muhitte... 30'unu aşkın kimsenin doğma büyüme yerlisi olmadığı bir yerde... İki genç yaşarmış: 17'lik ve 19'luk. Bu onların masalıdır...

Otobüslerin ancak iki saatte bir, o da beklenmedikleri vakit geçtiği bir mahallenin çocukları... Adlarını bilen yoktur, lakin hiç anılmaz da değillerdir. Adlarını 'çulsuz'a çıkararak komşu... Onlarla komşuluk etmeyen komşuları sanki sarayda mı yaşıyordu da 17'lik ve 19'lüğün adını çıkaracaktı...

Bütün sokak kedilerinin adının Tekir olduğu; Pamuk'u, Boncuk'u başka diyarlarda kuyruk sallayan Maykılar olarak gören bu muhitte, bu iki genç için adlarının çıkma fikri bile nam salmak demekti.

Bu semtin kurulduğu yıllarda, 17'likle 19'lüğün ruhani ataları, televizyonda çok modaydı oysa. Ellerini birbirine sürüp ateş başında ısınmaya çalışırken... Adlarıyla anılanlar bile vardı. Misal: Feliçita Mehmet. Moda bu konuda kendini 20 yılda bir tekrar etmemiş, onlar kimsenin öykünmediği klasikler olarak beka bulmuştu.

Kazanmak için değil, ölmek için yaşıyorlardı. Varmak için değil, duracak yerleri olmadığından az gidiyor uz gidiyor, şimdi yağmur altında ıslandıkları bu dünyayı bir hane değil saçak altı olarak kullanıyorlardı. Biri 17'sinde biri 19'unda iki genç...

Ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken...

Bu, anne babası tarafından masalla uyutulmamış çocukların masalıdır. 17'likle 19'luğun.

Allah'tan umup kulundan bulamadıklarını kendileri alacaktı mecbur. Günahsa da boyunlarındaydı artık. Günahsa da... Daha işlenmemişken cezası bu dünyada peşin peşin çekilmiş günahların bakiyesi bir de öbür dünyaya kalıyorsa... Neyse neydi artık. Mademki cehennem yollarına girmenin azmettiricisi bu dünyaydı, bir hafifletici unsur indirimi olmalıydı muhakkak.

Biri 17'sinde biri 19'unda iki genç... Henüz adını bile bilmedikleri Musa Tez'in evinin sokağında, caminin yanında erketeye yatmış bekliyordu. Musa Tez ve bu gençler hiç tanışmadılar. Belki yolda karşılaşıp bir kafa selamı vermişlikleri? Yoktu.

Musa Tez'in evinin bulunduğu apartmana girip çıkanlara bakarak 17'lik diğerine,

– Lan ya günaha giriyorsak?

– Bize günah değil mi oğlum, şu yağmura bak!

– Eminsiz di mi? Erkek.

– Adını hatırlamıyorum da... Erkek ismiydi.

– Niye hâlâ bırakmadılar?

– Daha yemekle uğraşıyorlardır, baksana bütün mahalle tavuk koktu...

Açıl sofram açıl!

– Tanış olsak biz de gider yerdik di mi?

– Gel tanışalım, dedi 19'luk.

– Oğlum manyak mısın? Ev bu. Kimsin de geldin demezler mi?

– Demezler. Derlerse de deriz ki, komşuluk öldü mü ulan?

Gelişyle iz bırakanların mahalli değildi burası. Gidişyle meşhur olurdu insanlar. İşte şimdi Musa Tez, mahallenin en meşhur kişisiydi. Adı hoparlörlerden yedi düvele duyuruluyordu. Bir hoparlörden adının anons edilmesi? Şehirlerarası otobüs yolculuğunda moladan geç döndüğünde dinlenme tesisinin mikrofonundan? Hayır. Musa Tez, dakikliğiyle tanınırdı. İşte bu dakikliğiyle tanınan Musa Tez'in de vakti gelmiş, hoparlör bu yolculuğunda onu yalnız bırakmayıp sala vesilesiyle adını tüm mahalleye duyurmuştu.

Musa Tez'i nasıl bilirdiniz? Bilmezsiniz. Ölüm varlığı kanıtlamakta, yaşamdan daha kuvvetliydi bu âlemde.

Aralık kapıdan içeri baktılar,

– Acaba hangi daire? dedi 17'lik.

– Şimdi anlarız, dedi 19'luk.

Apartmana girdiler. 19'luk, giriş kat dairesinin önüne göz atıp hızlıca üst kata yöneldi... İkinci kata vardıklarında, daire kapısının önünde kiminin nubuğu havlamış, kimi arkasına basılarak çıkarılmış, yağmurdan ıslanmış çift çift ayakkabı... Durdular.

Oğlum daha adamın adını bile bilmiyoruz, dedi 17'lik.

Açıl susam açıl!

19'luk, zilin üstündeki yazıya baktı,

– Musa Tez, dedi.

– Acaba ölen o mu? Babası olur, oğlu olur...

– Ulan ne sordun münker nekir meleği gibi!

19'luk, zile basıp daha kapı açılmadan ayakkabılarını çıkardı,

–Çoraplarım ıslanmış.

– Benim ayakkabılar da su çekmiş. Boş ver girmeyelim. Ayaklarımız kokar şimdi.

Kapıyı, ağlamaktan göz altları halkalanmış, gençten bir adam açtı. 19'luk içeri girerken,

– Başımız sağ olsun, dedi.

Tavşanın ardından ağaç kovuğunun içine giren Alis, düşmeye başlamış; duvarlarda tablolar asılıymış...

Uzunca koridordan geçerken, duvarlara asılı aile fotoğraflarıyla evin odalarına girip çıkan insanları eşleştirip hızlı bir yoklama yaparak evden eksilenin kim olduğunu anlamaya çalıştılar. Kapı aralıklarından odalara göz atarak salona ilerlediler.

Koridordaki fotoğraflarda yer alanların çoğu mutfakta; dağıtılacak tavuk pilav için bir kısmı kolay didiliyor diye göğüs eti, kalanı tat versin diye but olarak alınmış tavukları tepsilerle önlerine çekmiş tel tel didiyordu. Tavuk didenlerden biri, “Babam karabiberli severdi tavuk pilavı” dedi.

Yatak odasında bir pencere açılmış, dedelerinin yanında sigara içemeyen torunlar, ardından onun yatağına oturmuş ağlayarak sigara içeriyor.

Bu, bütün masalları ezbere bilen iki çocuğun masalıdır: 17'lik ve 19'luğun.

17'liğe göre şu anda ağlayanlar çok şanslıydı. Onun ardından ağlayacağı bir babası bile yoktu. 19'luğa göre şu anda ağlayanlar çok şanslıydı. Onun babası ölse, değil ardından ağlamak, leşine bile tükürmezdi.

Evin kızlarından biri birer çift terlik uzattı. Oh, sıcacıktı terlik. Hem ayak kokusunu saklardı. Salona girdiler. Kalabalıktı. Zigon sehpa, misafirlerin yaşına göre önlerine boy boy sıralanmış.

17'lik başsağlığı dilemek için kime yöneleceğini bilemediğinden bocaladı. 19'luk salona hızlıca göz gezdirdi. Duvarlardaki fotoğraflarda olup da evde olmayan tek kişi 70'lerinde bir adam.

– Allah rahmet eylesin, dedi. Çok sever sayardık amcaı.

Salondakilerden biri,

– İyiydi Musa Abi, dedi. Kaç yıllık komşuyuz, bir gün incitmedi bizi.

19'luk 17'liğe baktı. Kapı zilinde adı yazanla ölenin aynı kişi olduğu kesinleşmişti. Ağlamasına bakılırsa; Musa Tez'in karısı, en köşede oturan beyaz saçlı. 19'luk:

– Mekânı cennet olsun Musa Amca'nın. Allah sana uzun ömür versin teyzecim, diyerek kadının elini öptü.

Canavar, güzel kız kendisine âşık olunca bir prence dönmüştü.

Bu ağızları bilirdi ikisi de. Şu anda salonda oturan konu komşu, onları sokakta görse şıp diye tanırdı: “Şu çulsuzlar.” Bir evin salonunda görünce, çulsuzluğu yakıştıramadıklarından tanyamadılar. Oysa 17'lik ve 19'luk, hepsini taniyordu. Kimisiyle yağmurdan korunmak için girdikleri camide cuma vaazında yan yana saf tutmuş, kimisiyle belediye iftarında aynı masada oturmuş, canlarınının tatlı çektiği bir gün kiminin oğlunun düğününe gidip pasta yemişlerdi. Bir imamın Türkçe anlattıkları kadar din, köy kalkındırma derneği başkanlarının düğünlerde yaptığı konuşmalar kadar hitabet bilirdi: “Düğün de cenaze de sosyal yaşamın bir parçası...”

17'lik de,

– Allah sabır versin, deyip teyzenin elini öptü.

Oturdular. Torunlardan biri, önlerine zigon sehpaının en küçüğünü koydu. Diğer torun, tavuk pilav ve ayranları getirdi. 17'liğin keyfi yerine gelmişti. Oh, buradaki hürmet, lokantada yoktu! Eğilip arkadaşına fısıldadı,

– Ulan bir de karabiber olacaktı ki...

19'luk, Musa Tez'in karısına dönüp,

– Nur içinde yatsın. Bir gün Musa Amca'yla lokantada karşılaşmıştık da demiştik ki, şu tavuk pilavı, karabiber olmazsa kabili yok yiyemem.

Musa Tez'in karısının ağlaması şiddetlendi. Evin oğullarından biri, ağladığı fark edilmesin diye pencereden yana döndü.

– Çok severdi karabiberi, ah ah... Sağ olaydı da yiyeydi, dedi Musa Tez'in karısı...

Evin kızları da ağlamaya başladı.

– Diyorum ki, pilava karabiber de mi serpsek, vasiyeti sayılır, dedi 19'luk.

– İyi düşündün oğlum, dedi Musa Tez'in karısı. Allah senden razı olsun. Kızım, karabiber getiriver.

Salondaki herkes pilavına karabiber serperek Musa Tez'in vasiyetini yerine getirdi. Evin ortanca oğlu,

– Bir keresinde... Köy derneğinin pikniğinde tavuk pilav dağıtmışlardı hani, karabiber getirmeyi unutmuşlar da babam otobüs şoförünü ikna edip koca otobüsle ta şehre bakkala karabiber almaya gitmişti.

Sesi boğuklaştı. Ölüm evi gülüm evi, babamı ferah hatırlayalım diye anlatmaya başladığı hikâyenin sonunda kendisi ağlamaya başlamıştı. Taziyeye gelenlerin de gözleri dolmuştu.

17'liğin ağzına attığı bir kaşık karabiberli tavuk pilav boğazına dizilmiş... O da başladı ağlamaya. Musa Tez'in karısı,

– Bak bu delikanlılar bile ağlıyor. Ah Musa. Kalk da gör! Herkese sevdirmişsin kendini... Mahalleli Musa Amca der başka bir şey demezdi.

17'lik ağlamaya devam ediyordu. 19'luk kulağına eğildi,

– Oğlum sen niye ağlıyorsun?

Bu, bütün masalları tanımadığı insanlardan dinlemiş çocukların masalıdır. Tanıştıklarında biri 7'lik, biri 9'luktu. 7'lik ailesini hiç hatırlamıyor. Bebekken sokakta bulup çocuk esirgeme kurumuna bırakmışlar. Diğerini 9 yaşındayken; babası getirip kuruma kendi elleriyle teslim etmiş, bakamıyorum ben buna diye. Bir iki gelip gitmiş, sonra arkasını bırakmış.

Hafta sonları yurda ziyarete gelen gönüllüler, çocukları etrafına toplar masal okurdu. Bu kimi zaman evlerine hangi çocuğu götürceklerine karar vermek için burada geçirdikleri zamandı. Bu, bilhassa masal anlatılırken uyumayan çocukların masalıdır. Uyurlarsa istedikleri rüyayı hiç görememekten korkan çocukların... Çocuklar gözü açık olmalı, masal okuyanlara kendilerini sevdirep burdan kurtulmanın yolunu bulmalıydı.

7'lik çekingen, 9'luk umutsuzdu; "Bizi istemezler, yaşı küçük çocuk isterler, boşuna uğraşma" diyordu. 9'luk 18'ine basınca kurumla ilişiği kesildi. Diğerine, "Gel oğlum sen de benle" dedi, "nasılsa iki seneye seni de postalayacaklar, bari birlikte bir yol tutturmaya bakarız."

17'lik elinde pilav tabağı, ağlamaya devam ediyordu.

- Ulan oğlu senin kadar ağlamadı, dedi 19'luk.

Çay da içerler miydi? Tam evet'ti ki, yatak odası kapısının önünde bir hareketlenme oldu. Evin kızları, birtakım poşetlerle odaya girip çıkıyordu. Büyük kız salona girip,

- Anne hangisini koyalım?

Kalk manasına arkadaşını dürttü 19'luk. Başsağlığı dileyip evden çıkarlarken, Musa Tez'in karısı yatak odasına geçti.

Prens, ejderhayla dövüştü kulenin altına varmış.

Minarenin altında sotalandılar. 17'lik,

- Oğlum, vallahi günaha gireceğiz.

- Pilavı löp löp götürürken iyiydi. Tokluk sana haram. Karnın doydun, vır vır konuşmaya başladın yine.

- Yiyemedim ki, boğazıma dizildi.

- Salaksın da ondan.

Yağmur hızlanmıştı. Cami duvarına yaslanıp beklemeye başladılar. Apartmanın kapısı açıldı. 19'luk kıpırdandı. Musa Tez'in büyük oğlu kapı önüne sigara içmeye çıkmıştı.

– Keşke çayı da içseydik, dedi 19'luk.

Adam sigarasından bir iki nefes çekip apartmana girdi. Kapı tekrar açıldı. Torunlardan biri merdivene bir poşet bıraktı.

– Yürü, dedi 19'luk.

Koşar adım gidip poşeti aldılar. Caminin yanına dönüp poşeti bir heves açtılar ki... Tavuk kemikleri... 19'luk sinirle bir tekme savurdu poşete. Kemikler sokağa saçıldı. Mahallenin bütün tekirleri kemikleri kapıp sağa sola dağıldı.

– Karabiber de isterseniz yok ha, diye kedilerin ardından seslendi 19'luk.

Yürü gidelim, dedi 17'lik.

Sindirella ayakkabısının tekini merdivende düşürmüştü...

19'lüğün da omuzları çökmüş... O esnada evin büyük kızı, elinde Musa Tez'in ayakkabılarıyla apartmanın önüne çıktı. Merdivenin köşesine bıraktı. İçeri girdi. Gözleri parlayarak,

– Yürü, dedi 19'luk, koş!

Hızlıca apartmanın önündeki ayakkabıları alıp arka sokağa geçtiler. Bir apartmanın merdivenine oturup,

– Bakalım hangimizin kısmeti, dedi 19'luk.

Ayakkabılarını çıkardı, Musa Tez'in ayakkabılarını denedi.

Ayağını içine sığdırmaya çalıştı,

– Acaba çoraplarım ıslak diye mi olmuyor?

Çorabını çıkarıp denedi. Ayağını ayakkabının burnuna doğru iteledi. Olmadı.

17'lik keyifle,

– Bir de ben deneyeyim, dedi.

Ayakkabısını çıkardı, Musa Tez'in ayakkabısını giymeye çalıştı, küçük geldi. Ayakkabının altını çevirip baktılar: 40 numara! 19'luk hınçla,

– Ulan kırk numara ayak mı olur?

17'lik ve 19'luk ayakkabıları bırakıp sinirle ilerlerken... 17'lik:
– Ben o ayakkabıları orda bırakmam. O kadar bekledik. Arkasına basar giyerim. Altları sağlam.

Ayakkabıların yanına geri döndüler. 17'lik ayakkabılara eğilip baktı ki bir de ne görsün: Ayakkabının içinde bir yavru kedi...

Çizmeli Kedi'ye ne mi olmuş? Dokuz canından dokuzunu da sefa içinde sürmüştü.

Bu, muradına eremeyen onların masalıdır. 17'lik ve 19'luk, kediyi kerevetinden etmeye kıyamayıp ilerlerken... Yan sokaktaki camiden sala okunmaya başladı. “İnşallah erkektir” dedi 19'luk. “Öyle deme günah” dedi 17'lik...

Ve sonsuza kadar; bir varmış bir yokmuş...

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Ufuk Çizgisi

Sarı. Sarı. Kahverengi. Boz. Kare. Tam kare de değil. Eğri büğrü kesmiş birbirini. Sanki kumaşları yırtıp birbirinin üstüne yama yama atmışsın. Öyle. Sarı. Sarı. Boz. Kahverengi. Tam kare değil. Sarı. Kahverengi. Boz. Alagilin tarlasıyla Tancagilin tarlasını ayıran çizgide bir ağaç. Yeşil? Yok. Güneşin altında kavrulmuş. Çalı çalı yaprağı varsa da seçilmiyor. Sarı. Kahverengi. Boz.

Behiye kocasının sesiyle irkildi: "Allahu ekber!" İkindi. Sarı. Kahverengi. Boz. "Allahu ekber!" Akşam. "Allahu ekber!" Yatsı. "Allahu ekber!" Sabah. "Allahu ekber!" Öğle. Sarı. Kahverengi. Boz.

Tarhana. Cıvık daha. Damda bırakıp eve girsen, kuşlar dadanır. Hayıf. Ufuk. Sarı. Kahverengi. Boz. Tarhana. Cıvık.

Behiye damda, kaynatıp topak topak yaparak bezlere yaydığı tarhananın kurumasını beklerken, cami avlusunun arkasındaki çeşme başından köyün kızlarının neşesi: Kah kah kah kah. Karşı damda iki çay kaşığı: Çın çın çın çın; Hatice ile Zühre. Altta, Burçgilin harmanda, Ayşen ata bağladığı düvene binmiş fiği eziyor, Fehime ezilen ekini tırmıkla altüst edip tanesini döküyor: Bırss, çö çö çö çö. İlerde, Nizam'ın bahçesinde, muhtarın büyük kızı dut ağacına çıkmış, dalı sallayıp dutu döküyor; kardeşleri ağacın altında, bir muşamba germiş, yağın dutu topluyor: Hışır hışır hışır hışır, pat pat pat pat.

Tarhana. Cıvık. Ufuk. Sarı. Kocası. Allahu ekber. Öğlen. Ufuk. Sarı. Tarlalar. Tam kare değil. Ufuk. Sarı. Allahu ekber. İkindi. Tepenin ardından köye dönen yolda okul servisi. Kıvrılarak yaklaşıyor. Ufuk. Sarı. Kahverengi. Boz.

Allahu ekber. Sabah. Sonra kocası tarlaya gidiyor. Acargilin tarlasında patos makinesinin sesi. Kocası. Öğleye doğru tarlaların ortasında tavukkarası gibi bir leke. Yaklaştıkça yaklaştıkça... Kocası. Allahu ekber. Öğlen.

Bahçelere giden yolda Zeynep ile Sakine. Su sırası geldi mi böyle... İki bacı gibi gülüşe gülüşe giderler de... Kavga etmeden dönerlerse iyi. Bir bahçenin yarısına Zeynep yarısına Sakine ekmiş. Domates, biber, kabak. Tarlalar; sarı, kahverengi, boz.

Böyle bu köy. Kırk yılın bir başı yağmur yağsa da rahmet getirmez. İçme suyunun yarıdan çoğunu bahçe suvarmaya ayırırlar, yine yetmez. Muhtar, evlere su bağlatıcım dediydi, hani ya? O da köylünün bir heves evlerine taktırdığı muslukları açınca gelen ses gibi: Fıssss. Yan köyün suyunu alacaktı köy derneği. Satarlar mı? Ufuk. Yeşermiyor. Heyet tutup keşfe göndersen, bahçelerden ve köyün kadınlarının dallı güllü şalvarlarındaki yapraklardan hariç bir avuç yeşillik bulamazsın. Köyün bütün kavgaları su sırası yüzünden. "İki maşaram kalmıştı suvaracak, küreği ark'a vurmuş da suyu kesmiş Şaziment..." Dar dar dar dar.

Behiye. Sarı. Kahverengi. Boz. Köyün diğer kadınları. Kah kah kah kah. Çın çın çın çın. Bırss, çö çö çö çö. Hışır hışır hışır hışır, pat pat pat pat. Dar dar dar dar.

Tarhana topaklarından birine konan kuşu, değneğini havada sallayarak kovaladı Behiye. Ufka baktı. Sınırları birbirini eğri büğrü kesmiş, sarı kahverengi boz tarlaların ortasında kocası, biçerdöverle Sunturgilin buğdayını biçiyor. Devlet memuru diye hemen kredi çıktı bankadan da patos makinesiyle biçerdöveri aldı kocası. Behiye'yi de adam memur diye ilk isteyişinde vermişlerdi. Halbuki yabancı sayılırdı adam, Behiyelerin köyüne atanalı bir yıl olmamıştı daha.

Bu köye gelene kadar, Behiye kışlık tarhananın kurumasını tek başına beklemezdi. Çın çın çın çın? O kadarını hatırlamıyor. Yârenin olunca öyle. Ne muhabbet ederken çay bardağının için-

de salladığı kaşığın sesini duyardı insanın kulağı ne harmanda düven sürerken bırsss çö çö çö. Kendi köyündeyken, zamanı ses ses duymaz, an an görmezdi: “Biz konuşup gülüşürken bir baktık akşamı etmişiz.”

Behiyelerin köyünde kalmaya devam etseler... Belki şimdi damda bir komşusuyla çay içiyor olacaktı. Ufuk. Sarı. Kahverengi. Boz. Olsaydı da fark etmeyecekti. Bahçede su kavgası? Dar dar dar dar? Hayır. Burası gibi kurak değildi Behiye'nin köyü. Yediğin bir kayısının çiğidini yere düşürsen, senesine kalmaz orada bir kayısı ağacı biterdi. Gerçi, kendi köyünü birkaç yıldır kaldığı bu köy kadar tanımıyordu. Buraya baktığı kadar dikkatli bakmamıştı hiç. Ama ufuk, yeşildi. Aklında öyle kalmıştı.

Kocasının tayini bu köye çıktığından beri, Behiye yaşadığı her anın farkındadır. Gördüğü her şeyi bir bir belleğine kazır. Zira lafa dalıp yaptığı işi unutacağı, baktığı manzarayı fark etmeyeceği bir komşusu, yâreni yoktur. Zamanının çoğu, zaman geçirmek için uğraşmakla geçer. Behiye zamanın hem bekçisi hem habercisidir; bir işe girişti mi, köyün kadınları için o işi yapma zamanının yaklaştığına işaretler. Her şeyi bir başına yaptığından, anca herkesten önce başlarsa yetiştirebilir.

Önceleri, köyün kadınları yabancıladı, zamanla alışır, onu da içlerine alırlar diye düşündü. Bir iki kez çaya kahveye çağırdılar ayıp olmasın diye, neticede imamın karısıydı Behiye. Çağırdılar ya, Behiye'nin yanında konuşabildikleri; market kamyonu yarın geliyormuş, icarlar haftaya dağıtılacaktı, köy kalkındırma derneğine yeni başkan seçilecekti... Muhabbet etmiyor, ajans geçiyorlardı.

Arada bir boş bulunup; bu sene benim fasulyeler hep dalında kurudu. Aslında güzel boy atmıştı da, Nazlı su sırasını bir saat önce alınca... Yanındaki, hemen gözüyle Behiye'yi işaret edip anlatanı sustururdu. Arada bir; sizin şu karşı evdeki Nizam yok mu? Haftada iki ilçeye iniyor, bakıyorum, eli boş dönüyor. Ma-

HEPYEK

“Zaman değil,
mesafeydi her şeyin ilacı.”

İstanbul'da yalnız dolaşanların, köy yerinde tek başına bırakılanların, hayallerinden ayrı düşenlerin, rüyalarına hasret kalanların öyküleri yer alıyor *Hepyek*'te.

Ve elektro bağlama çalınırken hüzünlünenlerden, iyi bir kitap okuduktan sonra dünyayı kurtarabileceğine dair bir hisse kapılanlardan ve dilini bildikleri sokaklara geceleri girmekten korkmayanların öyküleri...

Seray Şahiner zamanda ve mekânda
ustaca gezinerek hayata yenilmemeye baş koymuş
kahramanlarına ses veriyor.

QR kodu okutunuz

Dilbilgi fiyat etiketi

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺145

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-5941-24-4

DK
Doğan
Kitap